

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 216.263 van 14 november 2011  
in de zaak A. 194.484/IX-6571**

In zake : Frank WALSCHARTS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Jef Robbroeckx  
kantoor houdend te 2610 Wilrijk  
Jules Moretuslei 374-376  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck  
kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
Lange Lozanastraat 270  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingediend op 30 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 2 september 2009 van de korpschef van de politie te Antwerpen waarbij aan Frank Walscharts de tuchtstraf van de waarschuwing wordt opgelegd.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karine Turkry, die loco advocaat Jef Robbroeckx verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas De Donder, die loco advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politie te Antwerpen.

3.2. Naar aanleiding van een interventieopdracht op 12 januari 2009 door de verzoeker en zijn collega M.S., beklagt de oproeper zich over het verloop van die interventie.

Van die klacht krijgt de korpschef van de lokale politie te Antwerpen kennis op 28 januari 2009.

3.3. Op 23 juli 2009 ontvangt de verzoeker een inleidend verslag van de korpschef, waarbij wordt voorgesteld aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de waarschuwing op te leggen voor het volgende feit:

“Op 12 januari 2009 bestuurde INP Frank Walscharts een dienstvoertuig van de Lokale Politie Antwerpen. Om 19.49 uur kreeg hij van TCK de opdracht om zich te begeven naar het kruispunt [O./A.] te 2660 Antwerpen (Hoboken) voor een verkeersagressie. Hij arriveerde pas één uur na de opdracht op de plaats delict. De lange aanrijtijd was in de gegeven omstandigheden niet gerechtvaardigd.

Het vertrouwen van de burger in de politiediensten is gebaseerd op een maximale beschikbaarheid. Deze beschikbaarheid uit zich in de eerste plaats door een fysieke aanwezigheid op de plaats waar de politiebijstand wordt gevraagd. Als bestuurder van het politievoertuig bepaalde INP Walscharts de aanrijtijd. Door pas na één uur op de plaats van de oproep te arriveren, pleegde hij een inbreuk op de beroepsplichten, namelijk deze van de beschikbaarheid. [...]”.

3.4. De verzoeker wordt op 1 september 2009 gehoord door de korpschef. Hij legt daarbij een verweerschrift neer.

3.5. Op 2 september 2009 beslist de korpschef om aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de waarschuwing op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoeker betekend met aangetekende brieven van 2 en 3 september 2009.

#### *IV. Onderzoek van het tweede middel*

##### *Standpunt van de partijen*

4. De verzoeker voert onder meer aan dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is doordat hij een tuchtstraf opgelegd gekregen heeft en zijn collega niet, terwijl het “wel degelijk om dezelfde interventie [ging], en de gemaakte abstractie tussen het besturen van het voertuig en het louter aanwezig zijn van de tweede persoon in de wagen [...] louter arbitrair [is]”.

5. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat het gelijkheidsbeginsel in principe geen toepassing vindt in tuchtzaken en dat de tuchtoverheid enkel rekening moet houden met de concrete gegevens van de zaak, met de antecedenten en met de wijze van dienen van de betrokkene. Volgens haar bewijst de verzoeker niet dat zijn situatie identiek was aan deze van zijn collega, bijvoorbeeld wat zijn antecedenten betreft en zijn wijze van dienen.

6. De verzoeker repliceert dat hijzelf en de collega die hem tijdens de interventie vergezelde in een identieke situatie verkeerden, dat hun antecedenten dezelfde zijn en dat met betrekking tot het voorval aan zijn collega ernstiger verwijten gericht kunnen worden.

7. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat de situatie van de verzoeker en zijn collega in die zin verschilde dat de verzoeker bestuurder was van het politievoertuig en zijn collega bijzitter en dat zij geoordeeld heeft dat de bestuurder in casu verantwoordelijk was voor de lange aanrijtijd. Het is immers de bestuurder die de reisweg bepaalt en de snelheid en de bijzitter speelt daarbij geen rol; er mag niet verwacht worden dat de twee personen daarover overleggen en unaniem beslissen; het is ook de bestuurder die het rittenblad invult. Die gegevens hebben er haar in redelijkheid tot de beslissing kunnen brengen dat de feiten aan de verzoeker konden toegerekend worden en dat de bijzitter een geringere verantwoordelijkheid had.

### *Beoordeling*

8. Het gelijkheidsbeginsel verplicht het bestuur gelijke situaties gelijk te behandelen. Ook in tuchtzaken ontsnapt het bestuur niet aan die verplichting, in die zin dat een verschillende afhandeling van een tuchtzaak onregelmatig is wanneer de beoordelingselementen waarmee de tuchtoverheid rekening gehouden heeft dezelfde zijn of wanneer zij geen deugdelijke

verantwoording kan geven voor de verschillende opstelling in de onderscheiden tuchtzaken.

9. Er bestond geen gezagsverhouding tussen de verzoeker en zijn collega toen zij de opdracht, die aan de basis ligt van de tuchtstraf, uitvoerden. Uit de uiteenzetting van de partijen kan ook niet opgemaakt worden dat het bestaan van een gezagsverhouding bewezen wordt door het loutere feit dat de verzoeker de politiewagen bestuurde. De verzoeker en zijn collega waren beide in gelijke mate verantwoordelijk om zich zo vlug mogelijk naar de plaats van de oproep te begeven. Aangezien niemand voorhoudt dat de laattijdige aankomst bij de klager specifiek te wijten is aan het besturen van de wagen, mag bij ontstentenis van tegenindicaties aangenomen worden dat zij in gelijke mate verantwoordelijk zijn voor de laattijdige aankomst. De korpschef had daarin een objectieve reden moeten vinden om hen gelijkelijk verantwoordelijk te stellen voor de feiten waarop de tenlastelegging steunt.

10. De verwerende partij ontkent niet dat de verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is en zijn collega niet. In het kader van het besproken middel dient onderzocht of de verwerende partij daarvoor over een deugdelijke reden beschikte. Het komt haar toe daarvan het bewijs te leveren.

11. In de bestreden beslissing verantwoordt de korpschef de onderscheiden behandeling van de verzoeker en zijn collega door het feit dat de verzoeker “voerder (was) van de patrouille” en dat hij -door aldus de aanrijtijd te bepalen- “alleen verantwoordelijk is voor het laattijdig ter plaatse komen” hetgeen dan als een tuchtvergrijp wordt gestraft. In haar proceduristukken ontwikkelt de verwerende partij wel een redenering waarin zij verwijst naar de antecedenten en de wijze van dienen, maar het blijkt niet dat de korpschef de beide personeelsleden op dat vlak effectief vergeleken heeft zodat die argumentatie niet in de beoordeling betrokken kan worden.

Het besturen van het voertuig, in de omstandigheden waarin de verzoeker en zijn collega werkten, kan het bewijs niet inhouden dat alleen de verzoeker de aanrijtijd bepaalde en dat hij alleen, of méér dan zijn collega, verantwoordelijk is voor de laattijdige aankomst.

12. Het motief waarmee de verwerende partij de onderscheiden behandeling van de verzoeker en zijn collega verantwoordt is niet deugdelijk. De bestreden waarschuwing is opgelegd met miskenning van het gelijkheidsbeginsel.

13. Het middel is gegrond.

### **BESLISSING**

**1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 2 september 2009 van de korpschef van de politie te Antwerpen waarbij aan Frank Walscharts de tuchtstraf van de waarschuwing wordt opgelegd.**

**2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| André Vandendriessche, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Vera Wauters,          | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Vera Wauters**

**André Vandendriessche**